

-άκλα κατάλ. παραγωγική ἑνιαχ.

Ὁρμήθη πιθανῶς ἐκ λέξεων, οἵαι: **βάκλα** (μεγάλη ράβδος) μεγεθ. τοῦ **βάκλον**, ὃ ἐκ τοῦ Λατίν. *baculum*, **φάκλα** (παχεῖα θρυαλλίς) ἐκ τοῦ Λατίν. *facula* κττ.

Χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν θηλυκῶν μεγεθυντικῶν συνήθως σκωπτικῶς, οἷον: **βαπόρι** - **βαποράκλα**, **γαϊδούρι** - **γαϊδουράκλα**, **μούρη** - **μουράκλα**, **τυρί** - **τυράκλα**, **φωνή** - **φωνάκλα**, **χέρι** - **χεράκλα**, **ψωμί** - **ψωμάκλα** κτλ. Πβ. **-άκλας**, **-ούκλα**.

ἀκλάδευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οφ. Τραπ.) **ἀκλάδιφτους** βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **ἀκλάδευτος**.

1) Ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κλάδευμα ἔνθ' ἄν.: **Ἀκλάδευτο ἀμπέλι** - **δέντρο**. **Ἀκλάδευτη ἐλαιὰ** - **λεμονιά** κττ. κοιν. **Ἀκλάδευτο δέντρο** Ὁφ. || Φρ. **Εἶν' ἀδέλ'** **ἀκλάδιφτου** (ἐπὶ ἀμαθοῦς) **Σάμ**. Συνών. **ἀκλάδιστος**, **ἄκλαδος** (I). 2) Ἐπὶ δένδρων, ὁ μὴ ἐγκεντρισθεὶς, ὁ μὴ ἐνοφθαλμισθεὶς (διὰ τὴν κλάδυσιν ὡς συνήθως τοῦ δένδρου πρὸς ἐγκεντρισμὸν) **Νάξ**. (Ἀπύρανθ.): **Ἀκλάδευτο δαῖρό** (ἄγριον δένδρον). Συνών. **ἀμπόλισστος**.

3) Ὁ μὴ ἐκφύσας κλάδους Πόντ. (Κερασ.)

ἀκλαδὺς ἡ, Πελοπν. (Αἴγ.) **Σάμ**. **Στερελλ.** (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I).

Ἀμπελος ἢ σταφιδάμπελος ἀκλάδευτος ἢ ὅλως ἀκαλλιέργητος ἔνθ' ἄν.: **Δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ κλαδούχους καὶ σκαφιτάδες καὶ ἄφησε ἀκλαδὺς καὶ ἄσκαφτη τὴ σταφίδα του Αἴγ.** Ὁ **ἀμπέλις** εἶναι οὗλου ἀκλαδὺς Αἰτωλ. Οἱ ἀκλαδὺς **ἐκινουρῶνουντι**, ἅμα **θέλ'** **κάνενας**, **κλάδινέ τις**, **σκάψ'** **τις καὶ τ'ν ἄλλ'** **χρουνιά** **θὰ γίν'** **πίσου ἀμπέλ'** αὐτόθ. Συνών. **ἄκλαδούρα**, **ξάμπελο**.

ἀκλάδιστος ἐπίθ. Κρήτ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαδιστός** < **κλαδίζω**.

1) Ἐπὶ ἀμπέλου, ὁ μὴ κλαδισθεὶς, ὁ μὴ κλαδευθεὶς Σύμ.: **Ἀδέλι ἀκλάδιστο**. **Κρεββατὴ ἀκλάδιστη**. Συνών. **ἄκλάδευτος**, **ἄκλαδος** (I). 2) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθησαν τρυφεροὶ κλάδοι ὡς τροφή, ἐπὶ ζώων Κρήτ.: **Ἀφηκένε σήμερο τὰ ζὰ ἀκλάδιστα**.

ἄκλαδος (I) ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθν. Σέριφ. Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. **ἄκλαδους** Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ρ. **κλαδέω**.

Ὁ μὴ ὑποστάς κλάδευμα, ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ἀκλάδευτος ἔνθ' ἄν.: **Ἀφησα τοῖς ἐλαιῖς ἄκλαδες** Λακων. **Ἀκλαδες καὶ ἄσκαφες μείνανε οἱ φυτεῖς** (νεοφυτευμένα ἀμπέλια) Σέριφ. || Γνωμ. **Ἐνα χρόνο ἄκλαδο**, **πέντε χρόνους ἔρημο** (ἐπὶ ἀμπέλου, ὅτι ἐὰν ἐπὶ ἔν ἔτος δὲν κλαδευθῇ, εἶναι ὡσάν νὰ ἔμεινε ἐπὶ πέντε ἔτη ὅλως ἀκαλλιέργητος) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,385. || Ἄσμ.

Κάτου ὅς **τ' ἀδέλμα τ' ἄκλαδα** **τὰ κονδουκλαδιμένα** Θεσσ. Συνών. **ἀκλάδευτος**, **ἀκλάδιστος**, **ἀκλάριστος**.

ἄκλαδος (II) ἐπίθ. Νάξ. (Δαμαρ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. **ἄκλαδος**.

Ἀτεκνος (ἐκ μεταφ. τοῦ ἄνευ κλάδων δένδρου). Συνών. **ἀβλασταίρωτος** 2, **ἀκλάδωτος** 2, **ἀκληρος**.

ἀκλαδούρα ἡ, Κύθν. Εὐβ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κόρινθ.) κ. ἄ. **ἀχλαδούρα** Πελοπν. (Πύργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. **-ούρα**. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἑπιστ. Ἑπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 72. Ὁ τύπ. **ἀχλαδούρα** κατὰ σύμφυρσ. πρὸς τὸ **ἀχλάδα**.

1) Ἀμπελος ἀκλάδευτος, παρημελημένη, ἐγκαταλελειμμένη ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ρίχ' τονε ὅς ἄκρη χωραφιῶ καὶ σ' ἀκλαδούρα ἀδέλι (διὰ τοῦ ἄκρη χωραφιῶ νοεῖται τὸ ἄλλως λεγόμενον **ἄκρες**, ἦτοι ἀγροὶ μικρᾶς ἐκτάσεως, οὐχὶ δὲ ἄκραι ἀγρῶν, ὅπερ εἶναι ἀκατανόητον. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,411 κέξ.) Λακων.

Δῶσ' τον ἀπ' ἄκρη χωραφιῶ καὶ ἀπ' ἀκλαδούρα μέση Εὐβ.

Ἐγώ ὅδα μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ξένους πῶς τοὺς θάφτουν μέσ' ὅς ἀκλαδούρ' ἀλλαργινή, **σὲ χέρισσο χωράφι** Γορτυν. Συνών. **ἄκλαδιὰ**, **ξάμπελο**. 2) Σταφυλὴ ἰσχνή, λεπτή, οἷονεὶ ἐξ ἀμπέλου ἀκλαδεύτου Κύθν.

ἀκλαδούρι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. **-ούρι**. Ἑτερος τύπ. παρὰ τὸ **ἀκλαδούρα**.

Ἀκλαδούρα, ὃ ἰδ.: Ἄσμ.

Δῶσ' τον ἀπ' ἄκρη χωραφιῶ καὶ ἀπ' ἀκλαδούρι ἀμπέλι.

ἀκλάδωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) **ἀκλάδουτους** Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ἐπιθ. **κλαδωτός** < **κλαδώνω**.

1) Ὁ ἄνευ κλάδων, ὁ μὴ ἐκφύσας κλάδους, ἐπὶ φυτῶν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἄκλαδος** (II).

ἀκλαίνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαινιστός** < **κλαίνιζω**.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔκαμέ τις νὰ κλαύσῃ: **Οὕλτε ἐκλαίνισαν καὶ αὐτὸν μονάχον ἐφῆκαν ἀκλαίνιστον** (ὅλους τοὺς ἔκαμαν νὰ κλαύσουν καὶ αὐτὸν μόνον ἀφῆκαν χωρὶς νὰ τὸν κάμουν νὰ κλαύσῃ).

ἀκλάριστος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαριστός** < **κλαρίζω**.

Ἐπὶ δένδρων, ἀκλάδευτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἐκόπησαν κλαριά, ἦτοι κλάδοι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἄκλαδος** (I).

-ακλας κατάλ. παραγωγική ἑνιαχ. **-ακλος** ἑνιαχ.

Ἐκ τῆς καταλ. **-άκλα**.

Χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν ἀρσενικῶν μεγεθυντικῶν συνήθως σκωπτικῶς, οἷον: **ἀντρας** - **ἀντρακλας** καὶ **ἀντρακλος**, **γαϊδούρι** - **γαϊδούρακλος**.

ἄκλαστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Σύμ. **ἄκλαστους** Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ἀ-** καὶ τοῦ ἐπιθ. **κλαστός** < **κλάνω**. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. ἐπίθ. **ἄκλαστος**.

1) Ὁ μὴ παθὼν τὴν ἐπήρειαν τῆς πορδῆς Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): **Ἀκλαστον στόμαν** (πβ. ὑβριστικὴν φρ.

